

| νέες κυκλοφορίες |

Φώτης Γεωργελές
Νυχτερινές πτήσεις

Εκδόσεις Κέδρος
 Σελ. 302

Η νύχτα σίγουρα είναι πιο ατμοσφαιρική και κατά έναν παράδοξο τρόπο πιο «ζωντανή» από τη μέρα. Ίσως γιατί λείπουν τα περιγράμματα του φωτός, εκείνη η απεχθής σαφήνεια της χυδαιότητας ενός πλήθους που μηρκαρίζει την καθημερινότητά του απελπιστικά προβλέψιμα. Η νύχτα εξωραίζει την πραγματικότητα και όπως απομακρύνεται από το φως μένει έκθετη στον μύθο και στα όνειρα. Πάνα από τέσσερις δεκάδες κείμενα-ταξίδια, όλα νυχτερινά, με κύρια αναφορά στην πόλη αναρτίζουν το βιβλίο του Φώτη Γεωργελέ. Παιδί της πόλης, ο συγγραφέας μοιάζει να λαχναρίζει όταν περιγράφει τους χρόνους της παιδικής του ηλικίας. Οι προτάσεις του είναι κοφτές, απότομες, σχεδόν κινικές μέσα στην τρυφερότητά τους. Σπάει την ενότητα του χρόνου, τον κατακερματίζει σε ένα παζλ ζωής και νοσταλγίας. Το παρελθόν μοιάζει με πολύτιμο πετράδι που δεν θέλει να το οπαταλήσει σε λέξεις, αλλά και δεν μπορεί να μην το μοιραστεί με τον εαυτό του. Αποσπασματικά δοσμένες αναμνήσεις, λιπές, προκειμένου να μη φανερωθεί η συγκίνηση, μέσα από μια γραφή που γνωρίζει ότι η απόσταση «ξέρει» από μόνη της να μετατρέπει την πραγματικότητα σε όνειρο. Ο συγγραφέας περιποιεί έναν ύμνο στην πόλη, στο άστυ με τους στείλους του πολιτες, αυτού που ξέρουν να γελούν. Ταξιδεύει, περπατά, ονειρεύεται, όχι για να ξεφύγει αλλά για να μείνει. Αγαπά τις πόλεις και όταν μιλά γι' αυτές η γραφή του ανοίγει τον δισκελισμό της, δεν έχει κρατήματα και προστατευτικές αιχμές, γιατί την πόλη τη μοιράζουμε με τους πολίτες της. Σε ένα πλανήτη-χωριό και μια Αθήνα πολυπολιτισμική (τι ασίστευτη λέξη!), ο συγγραφέας κινείται με την άνεση του πολίτη και την αθωότητα των παιδικών του αναμνήσεων.

Τζέιμς Μίκ
Τώρα αρχίζουμε την κάθοδό μας

Μετάφραση: Μαρίνα Τουλαγρίδου
 Εκδόσεις Τόπος
 Σελ. 420

Σύγχρονη μυθιστορηματική διήγηση, σύγχρονα προβλήματα, έτσι όπως τα αντιμετωπίζει ένας συγγραφέας-δημοσιογράφος στο μεταίχμιο του αιώνα. Βασικό χαρακτηριστικό η έντονη (και αδιέξοδη) αίσθηση της παγκοσμιοποίησης. Καμία ιδιαιτερότητα δεν ξενίζει, δεν προκαλεί απορίες. Ο πλανήτης μοιάζει σαν ένα χωριό, όπου ο ήρωάς μας, ένας μάλλον αποτυχημένος συγγραφέας, δέχεται μέσα από μια σειρά αρνήσεων που αφορούν την προσωπική του ζωή να γίνει πολεμικός ανταποκριτής για λογαριασμό της εφημερίδας που εργάζεται. Αποστάσεις και χρόνος μοιάζουν εκμηδενισμένα. Η παραδοσιακή περιπετειώδης αίσθηση της αποστολής, του ταξιδιού αποτελεί μακρινό παρελθόν. Όλα είναι αλλιώς στην αυγή του νέου αιώνα. Ακόμα και ο πόλεμος, ένας πόλεμος που άρχισε μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 στην Αμερική, για να συνεχιστεί στο Αφγανιστάν μεταξύ των άλλων, και σαν μια παρωδία για τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Μέσα από τη βίωση ενός σύγχρονου πολέμου, αλλά και της τρέχουσας πραγματικότητας του δυτικού κόσμου, ο ήρωάς μας ερωτεύεται. Η ωραία αμερικανίδα δημοσιογράφος, κι αυτή απεσταλμένη στο πεδίο της μάχης, αναπερνάει τις χαμένες ελπίδες του. Με πρόφαση τον έρωτα ο συγγραφέας Τζέιμς Μίκ γράφει ένα πολιτικό μυθιστόρημα, στο οποίο ο τράμος συνυπάρχει με την καθημερινότητα, ο πόλεμος με την ειρήνη, ο έρωτας με το μίσος. Περιγράφει ένα κόσμο στα όρια φαντασίας και πραγματικότητας. Αν και τον χρόνο που πέρασε το βιβλίο αυτό κέρδισε το Βραβείο Prince Maurice ως το καλύτερο «ερωτικό μυθιστόρημα» της χρονιάς, ο έρωτας μοιάζει στις σελίδες του να είναι «βροθητικός», ενταγμένος μέσα σε έναν γενικότερο σύγχρονο πολιτικό προβληματισμό.

Αλεσσάντρο Μπαρικό
Ιστορία σαν παραμύθι

Μετάφραση: Άννα Παπασταύρου
 Εκδόσεις Πατάκης
 Σελ. 366

Ένα μυθιστόρημα που πριν αρχίσουμε να μιλάμε γι' αυτό πρέπει να αναφερθούμε στη μετάφρασή του, μιας και η γλώσσα με τη σίξη προσθέτουν και αφαιρούν νοήματα, φανερόνουν και αποκρύπτουν καταστάσεις και γενικά διακρίνονται για την παιγνιώδη τους διάθεση. Μια διάθεση ωστόσο ώριμη ως προς τον στόχο της. Η μετάφραση, λοιπόν, καταφέρει να μεταφέρει στη γλώσσα μας τις αντιστοιχίες του πρωτότυπου. Έτσι έχουμε μια αφήγηση που δεν αναλώνεται αποκλειστικά στην πρωτοτυπία της. Ο συγγραφέας στέκει προσεκτικά στα όρια εκείνα της παραβατικότητας των κανόνων, δίχως να ξεδεύει γοητεία και κυρίως το θέμα του. Εκτός από τη γλώσσα και τη στήη παίζει και με την Ιστορία, ακριβώς στο συναρπαστικό σύνορο που ένα γεγονός μοιράζεται εξίσου την πραγματικότητα του και τον μύθο του. Διαλέγοντας με ευφάνταστο τρόπο γεγονότα-υλικά από τους πάγκους της Ιστορίας, ο Μπαρικό φρεσκάει την παράδοση μέσα από τη λογοτεχνία του. Το βιβλίο του έχει σαν θέμα μια ιστορική διαδρομή, το ράλι Παρίσι - Μαδρίτη το 1903. Η «μεγάλη κούρσα» είχε άσχημη εξέλιξη και κυρίως δεν είχε κατάληξη. Παράλληλα, και εκ πρώτης όψως ασύνδετα, συνεχίζει με μια μάχη από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και την πανωλεθρία των Ιταλών στο Καπορέτο. Αυτό για το οποίο, ωστόσο, ενδιαφέρεται ο συγγραφέας σ' αυτό το βιβλίο του δεν είναι ούτε το ιστορικό ράλι των αρχών του εικοστού αιώνα ούτε η οδυνηρή για τους Ιταλούς πολεμική ήττα, αλλά το Όνειρο ως μοναδικός στόχος της ζωής μας.

Μαρκ Λέοναρτ
Τι σκέφτεται η Κίνα;

Πρόλογος: Γιάννος Παγουλάτος
 Μετάφραση: Ξενοφών Παταγάνος
 Εκδόσεις Κριτική
 Σελ. 234

Κίνα, μια μακρινή, τεράστια χώρα με πανάρχαιο πολιτισμό, που όλοι την ξέρουν, γνωρίζοντας ωστόσο ελάχιστα πράγματα γι' αυτήν. Τις δυο τελευταίες δεκαετίες, από την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης έως την αμερικανική κυριαρχία, ο ρόλος της Κίνας ολόένα και γίνεται περισσότερο διακριτός στις εξελίξεις της παγκόσμιας ανασδιανομής των εξουσιών. Το βιβλίο αυτό επικεντρώνει το ενδιαφέρον του σε μια σημαντική πτυχή: Σε όλους αυτούς τους διανοητές, εν πολλοίς άγνωστους στον δυτικό κόσμο, οι οποίοι διαμορφώνουν την πολιτική και την κοινή γνώμη της Κίνας. Παρουσιάζονται μια σειρά από αναφορές που αναλύουν την πολυπλοκότητα του κινεζικού καπιταλισμού, βοηθώντας μας να αντιληφθούμε τις ιστορικές και διανοητικές διεργασίες μέσα από τις οποίες προέκυψε. Ο συγγραφέας του βιβλίου διεξάγει μια αναλυτική και σοβαρή μελέτη, συνοψίζοντας τις σημαντικότερες συζητήσεις-διεργασίες που γίνονται σήμερα στη κινεζική κοινωνία, επιβεβαιώνοντας κάτι που μας είναι ήδη γνωστό, την ανάδειξη της Κίνας σε πρωταγωνιστή των εξελίξεων που θα αλλάξουν ριζικά την εικόνα του κόσμου μας. Μέσα από μια σειρά ενεργειών, η Κίνα διεκδικεί με αξιώσεις να κάνει όχι μόνο αισθητή την παρουσία της στην παγκόσμια σκακιέρα, αλλά να δείξει και τις ηγεμονικές της βλέψεις, δοκιμάζοντας ένα δικό της μοντέλο ανάπτυξης και καπιταλιστικής οργάνωσης που βρίσκει ήδη ένθερμους συμμάχους. Τέλος, «αυτό που σκέφτεται η Κίνα» είναι ένα μέλλον δικό της, σίγουρο και αδιαμφισβήτητο - και αυτό το μέλλον έχει αρχίσει ήδη να γίνεται πραγματικότητα.

